

positivt over for ideen om, at taxaer skal have lov til at benytte busbanerne. Og det er positivt, og det er godt.

I hele forsøgsperioden, som forløb, havde jeg mulighed for at køre strækningen både i bus og i taxa, og min personlige erfaring var, at der ingen problemer var med forsøgsordningen. Det forløb fint. Naturligvis forekom der indimellem en enkelt taxa, som krydsede den fuldt optrukne linje, men det sker jo også andre steder i trafikken i dag med de eksisterende regler. Men jeg mener, at de småforeseelser, der var, var så små, så de ikke bør have nogen indflydelse på, om man gør ordningen permanent.

Trafikministeren afviste Fremskridtspartiets forslag bl.a. med den begrundelse, at der var tale om, at det skulle være obligatorisk, at taxaerne måtte køre i busbanerne. Det er rigtigt, at forslaget er udformet sådan, at det er en hovedregel, at taxaer må have lov til at køre i busbanerne i hele landet, hvor de nu end findes, men der er jo ikke noget til hinder for, at hvis der er enkelte steder, hvor det er særlig problematisk at lade taxaerne køre i busbanerne, at man da laver et lokalt forbud. Det kan man sagtens gøre, og det kan man også gøre i dag med de særlige baner, der er anlagt til forskellige trafikformer. Der vil f.eks. være tilfældene med busluser, hvor der er gravet en grøft midt på vejen, og dér vil det selvfølgelig være u hensigtsmæssigt, at man lader taxaerne køre ind over, fordi der skal man have en vis sporbredde på køretøjet, for at man kan passere. Det vil selvfølgelig ikke være hensigtsmæssigt, at den ene taxa efter den anden hænger der i hullet og spærrer for trafikken. Så derfor vil der selvfølgelig være steder, hvor man helt konkret må sige, at her kan det ikke lade sig gøre rent teknisk eller rent fysisk. Men hovedreglen må være, at taxaerne får lov til at køre i busbanerne. Og det var så også det, der var flertal for.

Så siger trafikministeren, at der kommer et forslag til ændring af færdselsloven i 1997, hvor man vil lægge op til, at de lokale vejmyndigheder skal kunne bestemme, at taxaerne må benytte busbanerne. Men så er spørgsmålet jo, om ikke det her det blot er en strid om ord, om ikke vi er nået dertil, hvor alle er positive over for ideen. Spørgsmålet er bare, hvem der skal have æren for, at ordningen bliver gennemført, og det tager vi i Fremskridtspartiet ikke så tungt. Vi lader gerne regeringen tage æren for, at man gennemfører en ordning med, at taxaer må køre i busbanerne. For os er det ikke væsentligt, hvil-

ket forslag der bliver vedtaget, men at ordningen bliver vedtaget.

Med hensyn til miljøet forstår jeg slet ikke, at hverken SF eller Enhedslisten ser den store, store miljøgevinst, der ligger i, at taxaerne får lov til at benytte busbanerne. Alt andet lige vil det betyde, at det letter persontrafikken, det vil give færre stop og start, som jo er en kraftig miljøbelastning, og det vil give færre køretøjer, der holder i tomgang.

Alt andet lige vil ordningen være en miljøgevinst, og det kommer man ikke uden om, medmindre man selvfølgelig gennemfører SF's ønskedrøm om, at der slet ikke skal være nogen private biler – så er det klart. Men den illusion holder jo ikke i virkelighedens verden, og den kommer forhåbentlig heller aldrig til at holde.

Privatbilisterne er her, og de vil blive ved med at være her, og hvis SF indser, at det er sådan, det forholder sig, så vil SF også kunne indse, at det er hensigtsmæssigt, at man lader en del af privatbilerne, altså taxaerne, køre i busbanerne for at afvikle trafikken på en lettere og mere smidig måde, således at alle, både privatbilisterne, taxaerne og busserne, kommer hurtigere og mere smidigt frem.

Til sidst vil jeg sige, at vi ved jo også fra alle de lande, vi normalt sammenligner os med, at dér har man i flere år haft ordninger med, at taxaerne må benytte busbanerne. Og dér har man kunnet finde ud af at lave det på en måde, så det spiller fint sammen.

Det er ikke noget med, at det er et stort problem, vi står over for, og at det vil give en masse problemer, der skal løses hen ad vejen. Det har man allerede gjort i alle de lande, vi normalt sammenligner os med, og derfor er det blot at kaste blikket på de lande og så se, hvordan man konkret har løst problemerne, hvis der skulle være nogen problemer enkelte steder.

Men altså, ordningen kan lade sig gøre, og det er kun et spørgsmål om, at vi hurtigst muligt får det etableret i Danmark. Der har været en forsøgsperiode, som jeg mener forløb ganske fint og positivt. Lad os se at få gjort ordningen permanent.

Som sagt vi har ikke noget imod, at det bliver regeringens forslag, der bliver vedtaget, frem for Fremskridtspartiets forslag. Det tager vi lidt let på. Det, der er vigtigt for os, er, at ordningen bliver gennemført, og det kan jeg forstå, at den vil blive i 1997. Det ser vi frem til.